

JENNIFER ASHLEY

ΚΛΕΦΤΗΣ ΦΙΛΙΩΝ

μετάφραση
Ιωάννα Παπαγεωργίου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Χειμώνας 1885

Έβρισκε τη φωνή του γοητευτική. Δεν τη χόρταινε. Η Μπέρτι έγειρε πάνω από το κάγκελο του εξώστη για να δει καλύτερα τον άντρα που στεκόταν στητός στη μέση της αίθουσας με χαρακτηριστική έπαρση. Το ένα χέρι του ακουμπούσε σε ένα ανοιχτό βιβλίο στο τραπέζι μπροστά του και με το άλλο χειρονομούσε, δίνοντας έμφαση στην αγόρευσή του.

Οι αλήτες που γνώριζε η Μπέρτι αποκαλούσαν τον δυναμικό δικηγόρο Καταπέλτη ΜακΜπράιντ, γιατί ο κύριος ΜακΜπράιντ δεν έχανε ποτέ. Μπορεί να φορούσε εκείνη τη γελοία περούκα που φορούν όλοι στα δικαστήρια, αλλά το πρόσωπό του ήταν όμορφο, με γωνίες και πολύ νεότερο από εκείνο του δικαστή, που καθόταν στο ψηλότερο έδρανο. Ένα βάζο με ένα μαραμένο μπουκέτο λουλούδια διακοσμούσε την έδρα του, αλλά τόσο το μπουκέτο όσο και ο ηλικιωμένος άντρας είχαν την ίδια μίζερη εμφάνιση.

Η υπόθεση είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον των δημοσιογράφων. Ο θεαματικός φόνος μιας αριστοκράτισσας από την υπηρετριά της ακουγόταν ζουμερός. Η Ρούθι, η γυναίκα που καθόταν στο εδώλιο, ήταν κατά τα φαινόμενα η φόνισσα που μαχαίρωσε

την κυρία της και έκλεψε ασημικά συνολικής αξίας εκατό περίπου λιρών.

Αλλά η Μπέρτι ήξερε πως η Ρούθι ήταν αθώα. Το φονικό είχε γίνει από το χέρι του Τζάκο Σμολ και της ερωμένης του, οι οποίοι είχαν φροντίσει να το φορτώσουν στην υπηρέτρια. Η Μπέρτι είχε ακούσει τον ίδιο τον Τζάκο να σχεδιάζει το έγκλημα, αλλά η αστυνομία δεν θα πίστευε ποτέ μια κοπέλα σαν τη Ρομπέρτα Φρέιζερ.

Όχι ότι η Μπέρτι συνήθιζε να μιλάει σε αστυνομικούς. Κάθε άλλο. Φρόντιζε να τους αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάνι, όπως άλλωστε της επέβαλλαν να κάνει ο πατέρας της και ο Τζέφρι, ο αρραβωνιαστικός της. Αλλά για τη Ρούθι είχε αποφασίσει να το ρισκάρει.

Μάταια, όμως. Η Ρούθι κατέληξε στα χέρια της αστυνομίας και τώρα θα την κρέμαγαν για κάτι που δεν είχε κάνει.

Ο πανέμορφος κύριος ΜακΜπράιντ συνέχιζε την αγόρευσή του με τη μεθυστική φωνή του, προσπαθώντας να αποδείξει την ενοχή της Ρούθι. Η φτωχή υπηρέτρια δεν μπορούσε φυσικά να πληρώσει έναν δικηγόρο για να την υπερασπιστεί, οπότε τώρα έστεκε εκεί ολομόναχη, μια λεπτή και μικροκαμωμένη γυναίκα που είχε την ατυχία να βρεθεί στο λάθος σημείο τη λάθος στιγμή. Η Μπέρτι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο απ' το να σφίγγει τις γροθιές της και να ελπίζει σε ένα θαύμα.

Ο κύριος ΜακΜπράιντ, παρά την καταδικαστική του επιχειρηματολογία, είχε μια υπέροχη σκοτσέζικη προφορά. Η φωνή του ήταν βαθιά και μεστή και παρέσερνε το πλήθος σαν μεθυστικό κύμα. Ακόμα και ο βαριεστημένος δικαστής κρεμόταν τώρα από τα χείλη του.

Ο εντυπωσιακός αυτός δικηγόρος είχε φαρδιά πλάτη και μυώδεις ώμους, που διαγράφονταν ακόμα και κάτω από τη μαύρη τήβεννο. Ήταν μεγαλόσωμος άντρας, με τεράστια χέρια και

επιβλητική παρουσία. Μια μορφή που θα περίμενε κανείς να δει στα Χάιλαντς της Σκοτίας, με ένα σπαθί στο χέρι να μάχεται ενάντια στους εισβολείς. Σίγουρα μια αγριεμένη ματιά από αυτά τα γκριζα μάτια θα έστελνε τους εχθρούς του σε άτακτη υποχώρηση.

Η προφορά του δεν ήταν τόσο βαριά που να μη γίνεται κατανοητός, αλλά τα Ρο έβγαιναν σαν ένα υπέροχο γουργουρητό και τα φωνήεντα είχαν μια μελωδική χροιά.

«Κύριε δικαστά, με την άδειά σας, θα ήθελα να καλέσω εκ νέου τον μάρτυρα Τζάκο Σμολ», είπε ο κύριος ΜακΜπράιντ.

Η Μπέρτι ξεροκατάπιε νευρικά. Ο Τζάκο είχε ήδη καταθέσει ότι βρήκε το πτώμα στο σαλόνι του αρχοντικού στο Λονδίνο και ότι αμέσως μετά είχε δει στην κουζίνα τη Ρούθι να κλαίει με αίματα στην ποδιά της. Τα ασημικά είχαν εξαφανιστεί και κανείς δεν είχε μπορέσει να τα ανακαλύψει, οπότε υπέθεσαν ότι η Ρούθι τα είχε κρύψει κάπου. Η αστυνομία είχε προσπαθήσει να της αποσπάσει ομολογία, αλλά φυσικά η κοπέλα δεν μπορούσε να τους πει, αφού δεν είχε κλέψει τίποτα.

Ο δικαστής αναστέναξε βαριεστημένα. «Είναι σχετικό με την υπόθεση, κύριε ΜακΜπράιντ; Ο μάρτυρας έχει ήδη καταθέσει τη δική του εκδοχή σχετικά με το συμβάν».

«Θα ήθελα να του θέσω μια δυο ακόμα ερωτήσεις», απάντησε ο ΜακΜπράιντ χωρίς βιασύνη. «Θα κατανοήσετε τους λόγους μου εν ευθέτω χρόνω».

Εν ευθέτωω χρόνωωω. Τα φωνήεντα συνέχιζαν να βγαίνουν από το στόμα του ολοστρόγγυλα και μελωδικά.

Ο Τζάκο μπήκε και πάλι στην αίθουσα, άκουσε τον κλητήρα να του υπενθυμίζει πως έχει δώσει όρκο και γύρισε να αντιμετωπίσει τον κύριο ΜακΜπράιντ με ένα αθώο, ανήξερο ύφος.

«Λοιπόν, κύριε Σμολ», ξεκίνησε ο ΜακΜπράιντ χαμογελώντας καλόκαρδα, αλλά η Μπέρτι διέκρινε τη λάμψη στο βλέμμα του.

Μα τι σκάρωνε άραγε;

«Κύριε Σμολ», είπε ευγενικά ο κύριος ΜακΜπράιντ. «Είπατε ότι ανοίξατε την πόρτα του σαλονιού και βρήκατε την κυρία του σπιτιού πεσμένη στο πάτωμα, με το φόρεμά της μέσα στα αίματα. Είχατε πάρει την εντολή να γεμίσετε τον κουβά με τα κάρβουνα σ' εκείνο το δωμάτιο μόλις θα επιστρέφατε από το ρεπό σας και γι' αυτό ανεβήκατε στο σαλόνι». Ο κύριος ΜακΜπράιντ έριξε μια ματιά στις σημειώσεις του στο τραπέζι. «Η μέρα εκείνη ήταν η εβδομή Ιουλίου. Ήταν νωρίς το απόγευμα, στη μέση του καλοκαιριού. Ήταν μάλιστα μια από τις πιο ζεστές ημέρες που είχαμε αυτό το καλοκαίρι, τουλάχιστον έτσι έγραψαν οι εφημερίδες. Με τόση ζέστη, η φωτιά στο τζάκι θα ήταν αχρείαστη, δεν νομίζετε;»

Ο Τζάκο ανοιγόκλεισε τα μάτια σαστισμένος. «Ε... δηλαδή... τα βράδια κάνει λίγο ψύχρα ακόμα. Το θυμάμαι ότι έκανε ψύχρα».

«Ναι, φυσικά. Ο αναθεματισμένος αγγλικός καιρός, ε; Συγχωρήστε με, κύριε δικαστά».

Το κοινό στην αίθουσα άρχισε να ψιθυρίζει. Ο δικαστής τού έριξε ένα βλοσυρό βλέμμα. «Σας παρακαλώ, τελειώνετε, κύριε ΜακΜπράιντ».

«Είπατε στην κατάθεσή σας ότι είδατε αρκετό αίμα», είπε ο δικηγόρος χωρίς να χάσει τη συγκέντρωσή του. «Στον καναπέ, στο πάτωμα, πάνω στην πόρτα, τόσο στην κάσα όσο και στο χερούλι».

«Μάλιστα», είπε ο Τζάκο, βάζοντας το χέρι στην καρδιά. «Κόντεψα να τα κάνω πάνω μου, τόσο πολύ ταράχτηκα».

«Οπότε φύγατε τρέχοντας από το δωμάτιο και πήγατε στο κάτω πάτωμα, στην κουζίνα, όπου είδατε την κατηγορούμενη να φοράει μια ποδιά λεκιασμένη με αίματα. Εκείνη ισχυρίζεται ότι η ποδιά της λερώθηκε ενώ βοηθούσε τη μαγείρισσα να γεμίσει τα

κοτόπουλα για το δείπνο. Τα πουλιά είχαν ακόμα αίμα πάνω τους και σκούπισε τα χέρια της στην ποδιά της. Σωστά;»

«Ναι, αυτό είπε».

«Τώρα χρειάζομαι τη βοήθειά σας, κύριε Σμολ. Πρέπει να σας κάνω μια πάρα πολύ σημαντική ερώτηση, γι' αυτό σκεφτείτε καλά την απάντησή σας. Θυμάστε αν υπήρχαν ίχνη αίματος πάνω στο χερούλι της πόρτας που οδηγεί στις σκάλες προς την κουζίνα;»

Ο Τζάκο ανοιγόκλεισε και πάλι τα μάτια. Ήταν προφανές ότι αυτή την ερώτηση δεν την περίμενε. «Εεε, δεν νομίζω. Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος. Δεν θυμάμαι. Ξέρετε, ήμουν ταραγμένος».

«Αλλά θυμάστε με απόλυτη διαύγεια τα αίματα στο χερούλι της πόρτας του σαλονιού. Ήσαστε πολύ ξεκάθαρος, σχεδόν λυρικός σε αυτή σας την περιγραφή».

Το κοινό άρχισε και πάλι να μουρμουράει. Ο Τζάκο φαινόταν ταραγμένος τώρα.

Μα τι στο καλό έκανε ο ΜακΜπράιντ; Το γαντοφορεμένο χέρι της Μπέρτι έσφιξε το κάγκελο του εξώστη. Η δουλειά του ήταν να αποδείξει την ενοχή της Ρούθι, όχι την ψευδομαρτυρία του Τζάκο. Φυσικά, ο Τζάκο είχε όντως πει ψέματα, αλλά πώς το ήξερε ο κύριος ΜακΜπράιντ;

Εξάλλου δεν ήταν αυτή η δουλειά του, να ενοχοποιήσει τον Τζάκο. Η Μπέρτι ήξερε ότι τα δικαστήρια έχουν συγκεκριμένες διαδικασίες, που όλοι ακολουθούν στο ακέραιο. Και τώρα ήταν λες και ο κύριος ΜακΜπράιντ είχε ανεβεί στη σκηνή και είχε αποφασίσει να παίξει τον λάθος ρόλο.

«Υπήρχε αίμα πάνω στο πόμολο της πόρτας που οδηγούσε στις σκάλες της κουζίνας;» επανέλαβε ο κύριος ΜακΜπράιντ, με τη βαθιά φωνή του να αποκτά μια αυστηρή χροιά ξαφνικά.

«Εεε, ναι. Είδα άλλον έναν μεγάλο λεκέ, όπως και στο πόμολο

του σαλονιού. Χρειάστηκε να τον αγγίξω για να ανοίξω την πόρτα. Ήταν απαίσιο». Κάποιοι από τους ενόρκους ανακάθισαν ενοχλημένοι απ' όσα άκουγαν, συμπονώντας τον μάρτυρα.

«Το πρόβλημα, όμως, είναι ότι δεν υπήρχε λεκές», είπε ο κύριος ΜακΜπράιντ.

«Ε;» απάντησε σαστισμένος ο Τζάκο. «Τι θέλετε να πείτε;»

«Η πόρτα που οδηγεί στις σκάλες της κουζίνας ή η πράσινη και μπεζ πόρτα, όπως όλοι συνηθίζουν να λένε σε εκείνο το σπίτι, είχε υποστεί ζημιά: ένα από τα ξύλινα πάνελ είχε σπάσει. Την είχαν αφαιρέσει και την είχαν στείλει στον ξυλουργό για επισκευή. Δεν υπήρχε πόρτα στο σημείο αυτό εκείνη την ημέρα, άρα η υπηρέτρια δεν θα μπορούσε να έχει πασαλείψει με αίματα το πόμολο».

«Α», είπε ο Τζάκο, ανοιγοκλείνοντας το στόμα του σαν ψάρι. «Ε, σας είπα, δεν θυμάμαι καλά. Ήμουν, πώς το λένε... συγχυσμένος».

«Παρ' όλα αυτά, θυμάστε με λεπτομέρειες κάθε αντικείμενο και λεκέ από αίμα στο σαλόνι. Η κατηγορούμενη λέει πως δεν σας είδε καθόλου εκείνη την ημέρα και δεν ήξερε για τον θάνατο της εργοδότης της μέχρι που έφτασε στο σπίτι η αστυνομία. Πιστεύω, λοιπόν, ότι δεν πήγατε ποτέ στην κουζίνα και δεν είδατε την κατηγορούμενη, αλλά βγήκατε από το σαλόνι και φύγατε από το σπίτι. Γυρίσατε αργότερα, βρήκατε την αστυνομία και την κατηγορούμενη να οδηγείται στο τμήμα με μια λεκιασμένη από αίματα ποδιά και είπατε ψέματα ότι την είδατε μετά το φονικό».

Ένα έντονο σούσουρο απλώθηκε στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ο δικαστής φαινόταν εκνευρισμένος. «Κύριε ΜακΜπράιντ, μήπως πρέπει να σας υπενθυμίσω ότι δεν είναι ο μάρτυρας που κατηγορείται για τον φόνο;»

«Όχι, εξοχότατε, δεν χρειάζεται», είπε ο κύριος ΜακΜπράιντ. «Δεν κατηγορείται... ακόμα».

Και το σούσουρο ξεκίνησε και πάλι, με γέλια αυτή τη φορά. Το πρόσωπο του Τζάκο γυάλιζε από τον ιδρώτα, παρόλο που ήταν μια αρκετά κρύα, χειμωνιάτικη μέρα.

«Έχω ολοκληρώσει την εξέταση του μάρτυρα, εξοχότατε. Για να συνοψίσω, λοιπόν, φαίνεται πως έχουμε να κάνουμε με μια ύπουλη γυναίκα που σκότωσε την κυρία της, πασάλειψε με αίμα όλο το δωμάτιο και έπειτα πήγε στην κουζίνα και κάθισε ήρεμα εκεί, με την ποδιά της μέσα στα αίματα του θύματός της, μιας και δεν είχε χρόνο να φύγει για να κρύψει τα κλοπιμαία της. Εγώ, από την άλλη, θα ήθελα να θέσω υπόψη του αξιότιμου δικαστηρίου την πεποίθησή μου ότι ένα άλλο άτομο είχε την ευκαιρία, αλλά και τη δυνατότητα να διαπράξει αυτό το έγκλημα και ότι κινδυνεύουμε με αυτή τη διαδικασία να οδηγηθούμε σε δικαστική πλάνη. Θα πρότεινα στην εξοχότητά σας να αποσυρθεί για λίγο, προετοιμαζόμενη για την καταληκτική μου αγόρευση, όπου θα αναλύσω τα εξωφρενικά μου επιχειρήματα».

Ο δικαστής μούγκρισε οργισμένος καθώς το κοινό ξεσπούσε σε τρανταχτά γέλια. «Κύριε ΜακΜπράιντ, σας έχω και στο παρελθόν προειδοποιήσει για τη συμπεριφορά σας μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου. Δεν βρίσκεστε στη σκηνή του θεάτρου».

Κι όμως, αυτό ακριβώς ήταν, σκέφτηκε η Μπέρτι. Απλώς η υπόθεση του έργου ήταν αληθινή και η αυλαία θα σήμαινε το τέλος μιας ζωής. Ο κύριος ΜακΜπράιντ το γνώριζε καλά αυτό, παρά τα αστεία του.

«Παρ' όλα αυτά, έχετε δίκιο. Θα ήθελα να αποσυρθώ για λίγο να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου», είπε ο δικαστής. «Κλητήρα, παρακαλώ φροντίστε να μην πάει πουθενά ο κύριος Σμολ».

Ο δικαστής σηκώθηκε από την έδρα του και όλοι οι

παρευρισκόμενοι έκαναν το ίδιο σε ένδειξη σεβασμού. Μόλις μπήκε στο ιδιαίτερο γραφείο του, οι δημοσιογράφοι έτρεξαν έξω και το κοινό εγκατέλειψε φλυαρώντας την αίθουσα.

Η Μπέρτι έριξε μια ματιά στον κύριο ΜακΜπράιντ πάνω από το ξύλινο κάγκελο του εξώστη. Ήταν καθισμένος και είχε παραμερίσει για λίγο την περούκα για να ξύσει το κατάξανθο κεφάλι του. Και καθώς η αίθουσα άδειαζε από κόσμο, ο δυναμισμός και η ενέργειά του λες και στράγγιζαν και τον εγκατέλειπαν. Ήταν σαν μαριονέτα που της έχουν κόψει τα σχοινιά.

Έριξε μια ματιά γύρω του και πάνω στον εξώστη, αλλά δεν είδε την Μπέρτι. Δεν κοίταζε κάτι συγκεκριμένο, το βλέμμα του ήταν απλανές.

Η Μπέρτι δεν μπόρεσε να μην προσέξει αυτή την κενή έκφραση. Τα μάτια του είχαν μια παράξενη απόχρωση του γκριζου, που θύμιζε το χρώμα που παίρνει ο ουρανός σε μια πρωινή καταιγίδα. Καθώς τον παρατηρούσε, είδε αυτό το βλέμμα να γεμίζει με μια απύθμενη θλίψη. Το στόμα του έκανε μια ανεπαίσθητη κίνηση, λες και μονολογούσε, αλλά η Μπέρτι δεν μπορούσε να καταλάβει τι έλεγε.

Η Μπέρτι έμεινε εκεί καθηλωμένη, αντί να βγει έξω για μια δροσιστική μπίρα, με το χέρι γαντζωμένο στο ξύλινο κάγκελο. Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια της από αυτόν τον άντρα, που είχε σχεδόν μεταμορφωθεί από τη στιγμή που είχε τελειώσει την αγόρευσή του.

Ο κύριος ΜακΜπράιντ δεν έφυγε από το έδρανό του μέχρι που ο δικαστής επέστρεψε στην έδρα του και το δικαστήριο γέμισε με κόσμο. Όταν ήρθε η ώρα να μιλήσει, σηκώθηκε όρθιος και μεταμορφώθηκε και πάλι στον αλαζόνα, δυναμικό δικηγόρο με τη μελωδική φωνή και την ευφράδεια στον λόγο του.

Ο δικαστής τού έκανε σήμα να ξεκινήσει. Ο κύριος

ΜακΜπράιντ έκανε μια τόσο συναρπαστική αγόρευση που όλοι κρέμονταν από τα χείλη του. Όταν ολοκλήρωσε, οι ένορκοι βγήκαν από την αίθουσα, αλλά επέστρεψαν πάρα πολύ γρήγορα με την ετυμηγορία τους για τη Ρούθι: αθώα.

Η Ρούθι ήταν ελεύθερη. Η Μπέρτι είχε προσευχηθεί για ένα θαύμα και ο κύριος ΜακΜπράιντ της το είχε δώσει.

Έπειτα από πολλές αγκαλιές, η Ρούθι άφησε την Μπέρτι και γύρισε στο σπίτι με τη μητέρα της. Η Μπέρτι βρήκε τον πατέρα της και τον Τζέφρι να την περιμένουν στην παμπ απέναντι από το δικαστήριο. Ήταν έξαλλοι και οι δύο. Ο Τζάκο ήταν ο καλύτερος φίλος του Τζέφρι και μόλις τον είχαν συλλάβει με την κατηγορία του φόνου και τον είχαν πάρει στο τμήμα.

«Αυτός φταίει», είπε ο Τζέφρι, δείχνοντας τον κύριο ΜακΜπράιντ, που εκείνη τη στιγμή έφευγε, ντυμένος πλέον με ένα κανονικό κοστούμι. Και για μια ακόμα φορά η Μπέρτι παρατήρησε πόσο διαφορετικός έδειχνε. Δεν ήταν πια ο άντρας που είχε τον έλεγχο μιας ολόκληρης δικαστικής αίθουσας. Ήταν ένας άνθρωπος κουρασμένος από τη ζωή.

Εκείνο το απόγευμα έκανε κρύο και η παγωμένη, χειμωνιάτικη νύχτα έπεφτε γρήγορα. Η Μπέρτι έτριψε τα γαντοφορεμένα χέρια της και πρότεινε στον Τζέφρι και στον πατέρα της να μουν όλοι στην παμπ για μια μπύρα.

«Όχι ακόμα», είπε ο πατέρας της. «Πήγαινε να του δώσεις ένα μάθημα, Μπέρτι. Άντε, κορίτσι μου».

Κορίτσι μου την έλεγε κι ας ήταν ήδη είκοσι έξι χρόνων. «Άφησέ τον ήσυχο», είπε εκείνη. «Έσωσε τη ζωή της Ρούθι».

«Έβαλε να συλλάβουν τον Τζάκο», γρύλισε θυμωμένος ο Τζέφρι.

«Ο Τζάκο σκότωσε αυτή τη γυναίκα», απάντησε η Μπέρτι.

«Είναι ένας εγκληματίας, πάντα τέτοιος ήταν. Εγώ χαίρομαι για τη Ρούθι».

Ο Τζέφρι την άρπαξε απ' τον ώμο και την έσπρωξε στο σκοτεινό σοκάκι δίπλα στην παμπ. Δεν θα τη χτυπούσε μπροστά στον κόσμο –θα την πήγαινε κάπου που δεν θα τους έβλεπε κανείς για να το κάνει αυτό–, αλλά το χέρι του την είχε γραπώσει με δύναμη. «Ο Τζάκο είναι ο καλύτερός μου φίλος», της είπε ο Τζέφρι, με την ανάσα να του να βρομάει ήδη τζιν. «Πήγαινε τώρα σ' αυτό το σκοτσέζικο φίδι και φέρε μας ένα σουβενίρ. Το αξίζουμε. Αυτός ο μπάσταρδος, ο προδότης, έπρεπε να πάρει το μέρος του Τζάκο».

Το χέρι του Τζέφρι την πονούσε. Η Μπέρτι ήξερε ότι, αν έφερνε πολλές αντιρρήσεις, τόσο ο Τζέφρι όσο κι ο πατέρας της θα την έκαναν μαύρη στο ξύλο. Αλλά δεν μπορούσε να κάνει κι αυτό που της ζητούσαν.

«Αυτός ο Σκοτσέζος δικηγόρος είναι πολύ έξυπνος», είπε η Μπέρτι. «Θα με πιάσει και θα με πετάξει στο ίδιο κελί με τον Τζάκο, να περιμένω να δικαστώ κι εγώ ως κλέφτρα».

Ο πατέρας της έγειρε προς το μέρος της, με τη βρομερή του ανάσα να την πνίγει. «Πήγαινε και κάνε αυτό που σου λέμε, Ρομπέρτα. Εσύ είσαι σαν φάντασμα – δεν θα σε πάρει χαμπάρι. Κι αν σε δει, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις. Άντε, φύγε τώρα, πριν τις φας για τα καλά».

Δεν είχαν σκοπό να την αφήσουν στην ησυχία της. Για αυτούς τους δύο, ο κακός της υπόθεσης ήταν ο κύριος ΜακΜπράιντ και δεν θα ησύχαζαν αν δεν τον τιμωρούσαν. Αν η Μπέρτι δεν έκανε αυτό που της ζητούσαν, ο ίδιος της ο πατέρας θα την έσερνε σε μια γωνιά απ' τα μαλλιά και θα την ξυλοκοπούσε μέχρι να υποκύψει. Κι αν ο κύριος ΜακΜπράιντ προλάβαινε να γυρίσει σπίτι του ενώ εκείνη θα έτρωγε ξύλο, ο πατέρας της θα την τραβολογούσε

στο ίδιο σημείο κάθε μέρα, να παραφυλάει μέχρι να επιστρέψει ο δικηγόρος για κάποια άλλη δίκη, ώστε να τον ληστεύει.

Όπως και να έχει, η Μπέρτι δεν μπορούσε να το αποφύγει. Απλώς το ένα θα ήταν λιγότερο επώδυνο από το άλλο.

Η Μπέρτι τίναξε τον ώμο της για να απελευθερωθεί από το χέρι του Τζέφρι. «Εντάξει», είπε απότομα. «Θα το κάνω. Αλλά καλά θα κάνετε να είστε έτοιμοι. Δεν είναι κανένας ηλίθιος».

«Όπως σου είπα, δεν θα σε δει καν», της είπε ο πατέρας της. «Έχεις το χάρισμα. Άντε, φύγε τώρα».

Η Μπέρτι παραπάτησε καθώς ο πατέρας της της έδωσε μια δυνατή σπρωξιά στην πλάτη, αλλά κατάφερε να ανακτήσει την ισορροπία της. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, άρχισε να βαδίζει προς το μέρος που στεκόταν ο κύριος ΜακΜπράιντ, περιμένοντας κάτι, με το πρόσωπο θλιμμένο και το απλανές βλέμμα του καρφωμένο κάπου στο πλήθος που περιφερόταν στους δρόμους της πόλης.

Ο Σινκλέρ ΜακΜπράιντ σήκωσε τα πέτα του και έκλεισε το σακάκι του όσο μπορούσε για να προστατευτεί από τον παγωμένο αέρα. Έλεϊτα χαμήλωσε το καπέλο του πάνω από τα μάτια.

Θυμάσαι τον σερ Πέρισιβαλ Μόνταγκ, Ντέιζι; ρώτησε τον γκριζο ουρανό. Ε, σήμερα τον κατατρόπωσα. Ο γερο-Μόντι έτριβε τα χέρια του, έτοιμος να καταδικάσει σε θάνατο εκείνο το κακόμοιρο κορίτσι. Τι ηλίθιος! Αυτή η κοπέλα ήταν πιο αθώα κι από νεογέννητο γατάκι.

Ο ουρανός γινόταν όλο και πιο σκοτεινός, με τη βροχή έτοιμη να πέσει μαζί με τη νύχτα. Ήταν τόσο κρύο αυτό το μέρος, καμία σύγκριση με την ξηρή ζέστη της Βόρειας Αφρικής, όπου ο Σινκλέρ είχε κάνει τη στρατιωτική του θητεία. Ο μικρότερος αδελφός του, ο Στίβεν, προσπαθούσε με κάθε ευκαιρία να τον πείσει να πάει μαζί

του σε κάποιο από τα ταξίδια του – Ισπανία, Αίγυπτο, τουλάχιστον μέχρι τη Ρώμη, που οι χειμώνες ήταν πιο ήπιοι.

Αλλά το πρόβλημα ήταν ο Άντριου και η Κατρίονα, τα πολύ ιδιαίτερα παιδιά του Σινκλέρ. Δεν ήθελε να τα φορτώσει στον Έλιοτ και στην Τζουλιάννα όσο εκείνος θα γύριζε τον κόσμο. Ο αδελφός του και η γυναίκα του ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν τη δική τους οικογένεια και ήθελαν την ησυχία τους. *Να τα πάρει μαζί του; Ο Σινκλέρ χαμογέλασε πικρά στη σκέψη. Αυτό κι αν θα ήταν περιπέτεια.*

Προσπάθησε να φανταστεί τα δυο τρομακτικά βλαστάρια του να περιφέρονται μαζί του στα τρένα, να ανεβοκατεβαίνουν στις αμαξες και στα κάρα μέχρι να φτάσουν στην Ιταλία. Όχι, αυτό σίγουρα δεν ήταν η λύση.

Η σκέψη των παιδιών του ήταν αυτή που τον κρατούσε μακριά από μια άλλη σκέψη, την οποία ο Σινκλέρ προσπαθούσε να αποφύγει όλη την ημέρα. Και τώρα, καθώς στεκόταν εκεί, μέσα στο κρύο, περιμένοντας τον αμαξά του, το μυαλό του άρχισε να ταξιδεύει ανεξέλεγκτο.

Σήμερα κλείνουν ακριβώς επτά χρόνια από την ημέρα που με άφησες, Ντέιζι.

Η Μάργκαρετ ΜακΜπράιντ ή Μάγκι ή Ντέιζι για τους πολύ δικούς της ανθρώπους είχε πεθάνει από έναν πυρετό που κόντεψε να του πάρει και τα παιδιά του επτά χρόνια πριν.

Οι φίλοι και οι συγγενείς μου λένε ότι πρέπει να ξαναφτιάξω τη ζωή μου, το πιστεύεις; Αλλά κανείς τους δεν ξέρει πώς είναι να χάνεις τον μοναδικό έρωτα της ζωής σου. Αν ήξεραν, δεν θα μου έλεγαν τέτοιες ανοησίες.

Να ξαναφτιάξει τη ζωή του... σαν να του έλεγαν να ξεχάσει τη Μάγκι, τη γυναίκα του, την ερωμένη του, τη βοηθό και καλύτερή του φίλη. Ποτέ δεν θα μπορούσε να το κάνει αυτό.

Η Μάγκι δεν του απαντούσε. Ποτέ. Αλλά δεν είχε σημασία. Η παρηγοριά ότι μπορούσε να της μιλάει, πότε δυνατά και πότε από μέσα του, ήταν το μόνο πράγμα που τον εμπόδιζε να τρελαθεί εντελώς.

Όταν θα είσαι έτοιμη να με αφήσεις να προχωρήσω στη ζωή, ξέρω ότι θα βρεις έναν τρόπο να μου το πεις. Άλλη μια ριπή παγωμένου αέρα τον χτύπησε με δύναμη και ο Σινκλέρ έσφιξε τα δόντια του. Μα πού στο καλό ήταν αυτός ο Ρίτσαρντς με την άμαξά του; *Ελπίζω, Ντέιζι...*

Οι δρόμοι του Λονδίνου ήταν γεμάτοι κόσμο που βιαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του πριν βραδιάσει. Ο Σινκλέρ κρατούσε με το χέρι το καπέλο στο κεφάλι καθώς το πλήθος τον προσπερνούσε. Ο Ρίτσαρντς φαίνεται πως θα αργούσε κι άλλο. Συνήθως ο Σινκλέρ δεν ανυπομονούσε να γυρίσει στο σπίτι, αλλά απόψε το κρύο ήταν τσουχτερό και η βροχή έπεφτε πια με ορμή.

Εκείνη τη στιγμή ένωσε μια έντονη σπρωξιά και μια αγκωνιά που τον έκανε να παραπατήσει. Μια νεαρή γυναίκα είχε πέσει πάνω του, καθώς τα παπούτσια της είχαν γλιστρήσει στο βρεγμένο πεζοδρόμιο. Προσπαθώντας να κρατηθεί όρθια, είχε σκουντήσει τον Σινκλέρ κι εκείνος έβαλε το χέρι του κάτω από το μπράτσο της για να τη συγκρατήσει.

«Πρόσεξε, κοπελιά», της είπε.

Εκείνη γύρισε και τον κοίταξε... και όλα σταμάτησαν. Ο Σινκλέρ είδε ένα σκούρο καπέλο στολισμένο με μικρές βιολέτες και δυο μάτια στο ίδιο σχεδόν χρώμα –ένα βαθύ μπλε με μοβ και γκριζες πινελιές– να τον κοιτούν με ένα βλέμμα ζεστό και καθαίο. Το πρόσωπό της ήταν στρογγυλό, η άκρη της μύτης της είχε μια ελάχιστη κλίση προς τα πάνω και τα κατακόκκινα χείλη της έκαναν μια γοητευτική καμπύλη καθώς του χαμογελούσε.

Αν και η γυναίκα αυτή του ήταν παντελώς άγνωστη, ο Σινκλέρ

ένιωσε σαν να τον είχε χτυπήσει ρεύμα. Λες και περίμενε όλη του τη ζωή γι' αυτή τη συνάντηση. Στέκονταν και οι δύο εκεί, περιτριγυρισμένοι από κόσμο, αλλά αδιαφορώντας για όλα όσα συνέβαιναν γύρω τους.

«Δυπάμαι πολύ, κύριε», του είπε η νεαρή γυναίκα. «Ένας τύπος έχωσε τον αγκώνα του στην πλάτη μου και γλίστρησα. Είστε καλά;»

«Είμαι αρτιμελής ακόμα», είπε ο Σινκλέρ, που άθελά του ξύπνησε από τον λήθαργο και επέστρεψε στον πραγματικό κόσμο. Της έριξε μια εξεταστική ματιά, συνηθισμένος να παρατηρεί εγκληματίες μια ζωή. Δεν ήταν ένα κορίτσι του δρόμου. Οι κοπέλες αυτές είχαν μια απελπισία στο βλέμμα τους και δεν έχαναν την ευκαιρία να δοκιμάσουν τη γοητεία τους σε κάθε πιθανό πελάτη. *Θέλεις να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα, αγοράκι μου;* Αυτή ήταν μια από τις πιο ευπρεπείς προτάσεις που είχε ακούσει ο Σινκλέρ περπατώντας στους λονδρέζικους δρόμους.

Η κοπέλα αυτή, όμως, δεν έκανε αυτή τη δουλειά. Ήταν σίγουρα μια εργαζόμενη γυναίκα και πιθανότατα επέστρεφε στο σπίτι της έπειτα από μια κουραστική μέρα. Δεν ήταν βρόμικη, αλλά τα μανίκια απ' το βελούδινο πανωφόρι της είχαν τριφτεί στο φινίρισμά τους και τα γάντια της ήταν κι αυτά παλιά και χλιομπαλωμένα. Ήταν φτωχή, αλλά προσπαθούσε να διατηρήσει μια εικόνα ευπρέπειας.

Από την άλλη, δεν είχε αυτή την καταβεβλημένη όψη που έβλεπε τόσο συχνά στις γυναίκες που δούλευαν στα εργοστάσια. Το χαμόγελό της ήταν φωτεινό, λες και μόνο αυτή θα μπορούσε να κάνει τον κόσμο καλύτερο, αν της δινόταν η ευκαιρία.

«Ωραία, λοιπόν», του είπε. «Καληνύχτα, κύριε. Όνειρα γλυκά».

Και φεύγοντας του χάρισε άλλο ένα χαμόγελο. Καθώς μια

δέση φωτός έπεσε πάνω στο πρόσωπό της, ο Σινκλέρ είδε εκείνα τα μάτια να τον κοιτούν και όλα τα άλλα έσβησαν γύρω του.

Το μπλε αυτών των ματιών ήταν βαθύ, πλούσιο, σαν το χρώμα του ωκεανού. Ίσως το χρώμα της Μεσογείου. Ο Σινκλέρ θυμήθηκε τη νότια Ιταλία με τις υπέροχες ακτές της. Είχε περάσει εκεί την άδειά του, όταν υπηρετούσε στον στρατό και ταξίδευε σε όλο τον κόσμο. Εκεί είχε νιώσει γαλήνη.

Αυτή η γυναίκα με τα μπλε μάτια είχε μια γνήσια ομορφιά, που επισκίαζε εντελώς τα φτωχικά και τριμμένα ρούχα της και τους ακατέργαστους τρόπους της. Ήταν σαν μια φωτεινή οπτασία μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, ένα σκοτάδι που είχε μείνει στην ψυχή του για πάρα πολύ καιρό.

Ο Σινκλέρ ένιωσε ένα ακόμα σπρώξιμο και γύρισε για μια στιγμή. Όταν, όμως, έστρεψε και πάλι το βλέμμα του στη νεαρή γυναίκα, εκείνη είχε εξαφανιστεί. Ανοιγόκλεισε τα μάτια σαστισμένος. Έπειτα την αναζήτησε μέσα στο πλήθος και την εντόπισε καθώς απομακρυνόταν, με τις βιολέτες στο καπέλο της να χοροπηδούν σε κάθε της βήμα.

Αυτή η λεπτομέρεια από εκείνο το γελοίο καπελάκι ήταν η επιβεβαίωση ότι ο Σινκλέρ δεν την είχε ονειρευτεί. Όταν οι άντρες ονειρεύονταν όμορφες γυναίκες, αυτές ήταν συνήθως κατάξανθες σειρήνες με τέλειες σιλουέτες, ίσως με κάποια λύρα ή άρπα στα χέρια, να παίζουν έναν υπνωτιστικό σκοπό, οδηγώντας τους στην καταστροφή. Οι σειρήνες αυτές δεν είχαν στραβά, πονηρά χαμόγελα και ολοστρόγγυλα πρόσωπα, ούτε εκείνα τα μπλε μάτια που είχαν προς στιγμή κάνει τον Σινκλέρ να βγει από τη μόνιμη πια θλίψη του.

Αλλά η γυναίκα είχε εξαφανιστεί πια. Είτε ήταν οπτασία είτε όχι, ο Σινκλέρ έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι του. Ο Άντριου και η Κατ σίγουρα θα είχαν κλειδώσει τη νέα τους γκουβερνάντα στο

κελάρι ή μπορεί να είχαν κατά λάθος κάψει ολόκληρο το σπίτι. Ή μπορεί να είχαν κάνει και τα δύο.

Δεν το έκαναν επίτηδες τα δυο μικρά του... ή τουλάχιστον όχι πάντα. Μια γκουβερνάντα είχε πει στον Σινκλέρ ότι ο Άντριου ήταν δαιμονισμένος. Είχε μάλιστα προτείνει και εξορκισμό, τον οποίο θα μπορούσε να κάνει ένας γνωστός της ιερέας. Η συγκεκριμένη γκουβερνάντα είχε μείνει μαζί τους λιγότερο από μια ώρα.

Ένα ρολόι χτύπησε. Ο Σινκλέρ έψαξε από κекητημένη ταχύτητα για το δικό του, ώστε να ελέγξει την ώρα. Το συγκεκριμένο ρολόι πήγαινε πάντα μερικά λεπτά μπροστά και παρά τις πολλές του προσπάθειες να το επισκευάσει, αυτό επέμενε να προπορεύεται στον χρόνο. Από την άλλη, δεν υπήρχε περίπτωση να το αντικαταστήσει με ένα καινούριο: του το είχε χαρίσει η Ντέζι και...

...δεν βρισκόταν πια στην τσέπη του.

Εκείνη τη στιγμή η συνειδητοποίηση της πραγματικότητας ήταν ένα σοκ, σαν ένα παγωμένο χαστούκι στο πρόσωπο. Το βλέμμα του αναζήτησε κατευθείαν το καπελάκι με τις βιολέτες που εξαφανιζόταν μέσα στο πλήθος.

Θεέ και Κύριε, τι ηλίθιος! Δεν του είχε περάσει καν από το μυαλό ότι η κοπέλα με το καπελάκι ήταν μια επιδέξια κλέφτρα, μιας και οι πορτοφολάδες δεν σταματούν να πιάσουν κουβεντούλα με το θύμα τους. Μόλις έπαιρναν αυτό που ήθελαν, εξαφανίζονταν, πριν το θύμα τους αντιληφθεί το παραμικρό.

Αυτή φαίνεται είχε σταθεί άτυχη, γιατί κάποιος την είχε σκουνητήσει. Ή μήπως δεν ήταν καθόλου θέμα τύχης;

Αυτές ήταν οι σκέψεις που τον βασάνιζαν ενώ τα πόδια του είχαν πάρει φωτιά και ακολουθούσαν όλο και πιο γρήγορα τη γυναίκα με τις βιολέτες στο κεφάλι. Είχε πάψει πλέον να σκέφτεται

την άμαξα που θα ερχόταν να τον πάρει για να τον πάει στο σπίτι. Τίποτα δεν είχε σημασία. Το μόνο που ήθελε ήταν να πάρει πίσω το ρολόι του. Ο Σινκλέρ θα έβρισκε τη νεαρή γυναίκα και θα της ζητούσε να του επιστρέψει το ρολόι του, ακόμα κι αν έπρεπε να την ακολουθήσει ως την άκρη του κόσμου.